

BILJEŠKA O AUTORU

Don Ivan Delalle rođen je 13. studenoga 1892. u Trogiru kao najstarije dijete od šest sinova i jedne kćeri u roditelja Frane i Marije, rođene Lozovina.

Osnovnu školu završio je u rodnome gradu, a Klasičnu biskupsku gimnaziju 1911. u Splitu.

Teološki studij završava 1915. na Bogoslovnom sjemeništu u Zadru.

Za svećenika je zaređen u Splitu, 21. ožujka 1915. Nakon kraće službe u Trogiru, 1. siječnja 1919. imenovan je župskim pomoćnikom i koralnim vikarom pri katedrali Sv. Dujma u Splitu. Ujedno predaje na Biskupskoj gimnaziji. Godine 1923. postaje i vjeroučiteljem pučkih škola.

To je vrijeme početka njegova javnog i kulturnog djelovanja u Splitu. Pokreće književnu reviju »Renesansa«, a sa splitskim prirodoslovcem prof. Giromettijem objavljuje publikaciju *Marjan* u kojoj je autor prvoga dijela: *Misli i pogledi s Marjana* sažeti je prikaz marjanskih povijesno-kulturnih znamenitosti.

Na poticaj i preporuku rodonačelnika hrvatske arheologije don Frane Bulića, s kojim kao mladi svećenik usko surađuje, 1. listopada 1926. postaje pito-
mac Zavoda sv. Jeronima u Rimu i upisuje se s prvom grupom studenata na tada tek osnovani studij kršćanske arheologije na Papinskom institutu za kršćansku arheologiju.

Iz Rima se javlja u javnim glasilima s vjerskim i drugim aktualnim temama. Stječe popularnost kao vrstan *cicerone* brojnih grupa hrvatskih hodočasnika u Rimu.

Diplomirao je 1929. godine, a doktorirao potkraj 1930. s temom »Kapela solinskih mučenika u Sv. Ivanu Lateranskom«.

Nakon školovanja vraća se u Trogir i postaje upraviteljem župe, a godine 1933. imenovan je kano-
nikom.

Piše brojne eseje, studije, putopise po europskim zemljama te književne i likovne kritike. Brojne su njegove kulturno-povijesne studije, ponajviše o dalmatinskoj umjetnosti, crkvenoj i kulturnoj prošlosti, a posebno o Trogiru i Splitu.

Kao jedan od inicijatora osnivanja, svečano je otvorio »Salon Galić«, prvi izložbeni prostor u Splitu. Bavio se i likovnom kritikom pa je tako, pišući predgovor za katalog Vidovićeve izložbe »Trogir« u svibnju 1936., napisao možda jedan od najpoetskijih tekstova o slikaru i Trogiru njegova djetinjstva. Izložba je u ožujku 1937. održana i u Umjetničkom paviljonu u Zagrebu.

S velikim zanimanjem čitali su se njegovi uvodnici u uskršnjim i božićnim brojevima splitskoga dnevnika »Novo doba«.

Godine 1936. tiskana je njegova monografija *Trogir. Vodič po njegovoj historiji umjetnosti i životu*. To je izdanje jedan od prvih modernih vodiča o našim gradovima. Sažeti je, ali i cjeloviti prikaz povijesti grada starog više od dva milenija i njegove spomeničke baštine te je danas nezaobilazna literatura.

Mnogi tada istaknuti znanci, navlastito slikari i literati, hodočaste i njemu i Trogiru, koji se tako otvara domaćoj i europskoj javnosti i sve prisutnijim turističkim tijekovima.

Na poziv glavnoga urednika Hrvatske enciklopedije Mate Ujevića, 1939. godine postaje njezinim suradnikom sve do talijanske okupacije Dalmacije 1941. godine.

U poslijeratnim specifičnim prilikama objavljuje seriju prikaza o hrvatskim katedralama u tada jedinom katoličkom glasilu »Blagovest« u nakladi Beogradske nadbiskupije.

U tom razdoblju često propovijeda u povodu proslava patrona dalmatinskih gradova. Njegove propovijedi, uz vjerski imaju posebno naglašen kulturno-znanstveni sadržaj, a vjerske blagdane povezuje povijesnim prilikama i običajima. Ostala je sačuvana njegova zapažena propovijed »Od carskog mauzoleja do hrama kršćanske pobjede«, što je održana uoči blagdana Sv. Dujma u splitskoj Katedrali 6. svibnja 1947.

Godine 1955. zagrebački nadbiskup Franjo Šeper imenovao ga je, kao jednog od utemeljitelja liturgijskoga pokreta u Hrvata, za člana obnovljenoga Interdijecezanskog liturgijskog odbora, u radu kojeg aktivno sudjeluje do kraja života.

Na poziv Turističke agencije »Putnik« u Splitu, godine 1953. piše novi vodič pod naslovom *Trogir* koji, unatoč određenim preinakama u skladu s tadašnjim vremenom, ipak sadrži najbitnije vrijednosti i karakteristike prvoobjavljenoga vodiča.

Kao član Dijecezanskog odbora za crkvenu umjetnost zalaže se za prihvaćanje moderne umjetnosti u sakralnim prostorima, napose prilikom realizacije velike Dulčićeve freske u crkvi Gospe od zdravlja u Splitu.

Često je, prije i poslije Drugoga svjetskog rata, imao prilike, uz primamljive ponude, za rad u svjetovnoj službi izvan Trogira. Ali, ostao je dosljedan svojim svjetonazorima, svećeničkom pozivu, intimi svoje radne sobe i gotičkoj tišini Kaptolske biblioteke. Ostao je vjeran svojoj velikoj ljubavi, svome Trogiru, maloj sredini i običnim ljudima.

Umro je u Trogiru 31. siječnja 1962. a sahranjen je na mjesnom groblju pod čempresima o kojima je često nadahnuto pisao.

Ivo Delalle